

Гийом Мюсо

ПАРИЖКАТА КВАРТИРА

София, 2018

Преводът е направен по изданието:
Guillaume Musso
UN APPARTEMENT À PARIS
XO Éditions, 2017

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

Copyright © XO Éditions, 2017. All rights reserved.

- © Венера Атанасова, превод, 2018
- © Фиделия Косева, корица, 2018
- © Издателство „Изток-Запад“, 2018

ISBN 978-619-01-0312-7

ГИЙОМ МЮСО

Парижката
квартира

Превод от френски
Венера Атанасова

СЕРИЯ „КРАСНОГЛЕД“

„Творци на съвпадения“, Йов Блум

„Тежък дар“, Уилям Кент Крюгер

„Животът, който загърбваме“, Алън Ескенс

„Еуфория“, Лили Кинг

„Момичето от Бруклин“, Гийом Мюсо

„Лято по френски“, София Наш

„Един аристократ в Москва“, Еймър Тауълс

„Брачният пакт“, Мишел Ричмънд

„Еротични истории за пенджабски вдовици“, Бали Каур Джасвал

„Жените, които купуват цветя“, Ванеса Монфорт

„Парижката квартира“, Гийом Мюсо

Съдържание

Малчуганът.....	9
-----------------	---

ПОСРЕД ЗИМА

Вторник, 20 декември

1	Парижкият синдром.....	15
2	Теорията за 21 грама.....	35
3	Красотата на струните.....	55
4	Двама непознати в къщата.....	69

ЛУДИЯТ ХУДОЖНИК

Сряда, 21 декември

5	Сграбчи съдбата за гърлото.....	79
6	Съвкупност от разрушения.....	97
7	Тези, които то възпламенява.....	107
	<i>Гаспар</i>	121
8	Лъжата и истината.....	125
9	Начин да се победи смъртта.....	137

ЗОВЪТ НА СВЕТАИНАТА

Четвъртък, 22 декември

10	Зад светлината.....	145
	<i>Пенелопе</i>	159
11	<i>Cursum Perficio</i>	165
12	Черна дупка.....	175

Петък, 23 декември

13	Мадрид.....	187
14	Ню Йорк.....	203
15	Връщане на Билбъри Стрийт.....	213
	<i>Пенелопе</i>	223

ГОРСКИЯ ЦАР*Събота, 24 декември*

16	Американска нощ	227
17	Горския цар.....	237
18	Заскреженият град.....	243
19	На прага на ада.....	253
20	Любимият син	273
	<i>Бианка</i>	287
21	Нулевият километър.....	289

Неделя, 25 декември

22	Найт Шифт.....	303
	Пет години по-късно	315
	22-та Пенелопе	317
	Източници	319

*В разгара на зимата най-сетне научих,
че в мен има непобедимо лято.*

Албер Камю

*На Ингрид,
на Натан*

Малчуганът

Късна съботна утрин в Лондон.

Още не го знаеш, но след по-малко от три минути ще се сблъскаш с едно от най-тежките изпитания в живота си. Изпитание, което ще те връхлети неочаквано и ще те нарани болезнено като изгаряне с нажежено желязо.

Сега се разхождаш спокойно в мола, който прилича на античен атриум. След десетте дъждовни дни небето е възвърнало своя красив тъмносин цвят. Слънчевите лъчи озаряват стъкления купол на универсалния магазин и настроението ти е приповдигнато. За да отбележиш началото на пролетта, ти дори си купуваш онази семпла, но елегантна червена рокля на бели точки, която ти беше грабнала окото още преди две седмици. Чувстваш се бодра, почти жизнерадостна. Денят се очертава да бъде приятен: първо, обяд с най-добрата ти приятелка Джул, после ходене на маникюр по женски, посещение на изложба в Челси, а вечерта – на концерта на Пи Джей Харви в Брикстън.

Безметежно плаване по лъкатушещата река на живота.

Само че внезапно го виждаш.

* * *

Русо момченце, облечено с дънково гащеризонче и морско-синьо палтенце. Около двегодишно или малко повече. Големи, светли, засмени очи зад очилата с цветни рамки. Изящни черти, загатнати върху кръглото кукленско личице, обрамчено от къси къдрици, ярки като копа слама, огряна от лятното слънце. Гледаш го известно време отдалече, но колкото повече се приближаваш към него, толкова повече си запленена от личицето му – девствена, все още недокосната от злото и страха територия. На тази му-

цунка виждаш единствено разнообразни възможности. Радост от живота, щастие в най-чист вид.

Сега и то те поглежда. На лицето му грейва съпричастна и искрена усмивка. Малчуганът с гордост ти показва металното самолетче, с което описва кръгове над главата си, стиснало го между пухкавите си пръстчета.

– Бръм, бръм...

Когато отвърщаш на усмивката му, започва да те обзема странна емоция. Бавната отрова на необяснимо чувство те изпълва цялата с непозната тъга.

Детето разперва ръце и започва да обикаля каменния фонтан, който изстрелва струи вода чак до купола на мола. За миг си помисляш, че то се е затичало към теб и ще скочи в обятията ти, но...

– Тати, тати! Видя ли, летя като самолет!

Вдигаш поглед и срещаш очите на мъжа, който хваща момченцето в движение. Ледено острие пронизва гърдите ти и сърцето ти направо спира.

Познаваш този мъж. Преди пет години двамата имахте любовна връзка, която продължи повече от година. Заради него ти напусна Париж, за да живееш в Манхатън, и смени работата си. В продължение на шест месеца дори се опитвахте да си направите бебе, което така и не се случи. След това той се върна при бившата си съпруга, от която вече имаше едно дете. Ти направи всичко възможно да го задържиш, но усилията ти се оказаха напразни. Преживя болезнено този период и точно когато смяташе, че си успяла да затвориш тази страница от живота си, го срещаш днес и това направо ти разбива сърцето.

Сега си обясняваш обзелото те вълнение. Казваш си, че това дете можеше да е ваше. Това дете трябваше да е ваше.

Мъжът те познава веднага и не избягва погледа ти. По съжалението, което се изписва на лицето му, се досещаш, че е изненадан колкото и ти, и се чувства неудобно, леко засрамен. Мислиш, че ще дойде да говори с теб, но той покровителствено прегръща детето си и като преследван от кучета елен бърза да ти обърне гръб.

– Хайде, Джоузеф, тръгваме.

Докато бащата и синът се отдалечават, ти не вярваш на ушите си. Джоузеф е едно от имената, които бяхте обсъждали за вашето бъде-

що дете. Очите ти се замъгляват. Чувстваш се ограбена. Врълхита те страшна умора, от която известно време не можеш да помръднеш от мястото си, стоейки объркана, поразена, със свито гърло.

* * *

С огромно усилие на волята стигаш до изхода на магазина. Ушите ти бръмчат, движиш се като автомат, сякаш крайниците ти са пълни с олово. Край парка Сейнт Джеймс успяваш да вдигнеш ръка, за да спреш едно такси, и трепериш по целия път, борейки се с мрачните мисли, които те връхлитат, питайки се какво ти става.

Щом се прибиращ в апартаментата си, отиваш направо в банята, за да пуснеш да се пълни ваната. Като влизаш в спалнята, не включваш лампата. Все още облечена, се просваш безжизнено на леглото си. Не можеш да се отървеш от образа на детето със самолетчето и скоро цялото отчаяние, което те бе обзело при срещата ти с бившия ти възлюбен, се превръща в ужасно чувство за празнота. Празнота, от която ти се свива сърцето. Разплакваш се, разбира се, но си казваш, че сълзите ще ти поддействат пречистващо и че кризата ще отмине от само себе си. Обаче болката се задълбочава, засилва се и те залива като огромна вълна, която разбива всичките ти задръжки, като освобождава натрупаните с годините неудовлетвореност, негодувание, излъгани надежди, отваряйки рани, които смяташе за зараснали.

Не след дълго усещаш как паниката като студена хидра пропъзлява в теб. Скачаш от леглото. Сърцето ти бие лудо. Вече си имала подобен пристъп преди няколко години и нещата не бяха свършили добре. Въпреки тази мисъл не можеш да спреш неизбежното. Разгърсвана от неконтролируеми тръпки, отиваш, залитайки, до банята.

Аптечката. Хапчетата. Лягаш във ваната, която вече прелива, макар че си полуоблечена. Водата е прекалено гореща или прекалено студена – не можеш да прецениш, а и не те интересува. Гърдите ти са стегнати като в менгеме. В корема ти е зейнала бездна. Пред очите ти чернее, погледът ти е замъглен от безнадеждна скръб.

Дори не осъзнаваш, че си стигнала до ръба. Вярно е, че през последните години си малко объркана и отдавна си разбрала, че

животът е крехък. Но не очакваш, че точно днес ще загубиш почва под краката си и толкова бързо ще рухнеш. Ала преди всичко не подозираш, че във вените ти тече този кален поток, тази отровна чернота, това отчаяние. Това усещане за вечна самота, което внезапно се е пробудило и те измъчва.

* * *

Флаконите с лекарства се полюшват на повърхността на водата като кораби при безветрие. Отваряш ги и поглъщаш капсулите с шепи. Но това не е достатъчно. Трябва да свършиш нещата докрай. След това вземаш бръснача, поставен на ръба на ваната, и прокараваш острието му по кожата на сгъвката на лакътя.

Винаги си се борила упорито, но днес вече не са ти останали никакви сили, защото твоят враг те е сграбчил здраво и те познава по-добре, отколкото се познаваш ти самата. Преди да си прережеш вените, си спомняш иронично за голямата радост, която бе изпитала тази сутрин, виждайки слънцето през прозореца.

След това настъпва онзи странен и успокояващ момент, когато си даваш сметка, че заровете са хвърлени и че си поела по пътя, от който няма връщане. Съзерцаваш като хипнотизирана неопируемо красивите арабески, които изтичащата от ръцете ти кръв рисува във водата. Усещайки, че си отиваш, си казваш, че поне вече няма да изпитваш болка, и тази мисъл е безценна за теб.

Докато дяволът те понася към огнените си владения, пред очите ти отново изплува образът на малчугана. Виждаш го на някакъв плаж край морето – може би в Гърция или в южната част на Италия. Ти си близо до момченцето, толкова близо, че дори долавяш носещото се от него ухание – ухание на пясък и на зряла пшеница, което ти действа успокояващо като лекия ветреца в лятна вечер.

Когато то вдига глава към теб, с вълнение се любуваш на красивото му лице, чипото му носле и раздалечените му предни зъбчета, които правят усмивката му неустоима. Момченцето разперва ръце и започва да кръжи около теб.

– Мамо, виж, летя като самолет!